

Arrest

nr. 250 756 van 10 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugene Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. BOHLALAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 februari 1971. De tweede verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 oktober 1990.

De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 6 juli 2019. Op 10 juli 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 maart 2020 worden de verzoekende partijen gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 15 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

1.1. Ten aanzien van G.B.M.A. (hierna: eerste verzoekende partij):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador. U bent op 16 februari 1971 geboren in San Vicente, waar u ook bent opgegroeid. Omstreeks uw veertiende bent u verhuisd naar de hoofdstad San Salvador om daar uw hoger middelbaar te volgen. Na uw middelbare studies bent u als elektricien gaan werken in dienstverband. Na ongeveer drie jaar zou u als zelfstandige elektricien zijn beginnen werken. Vanaf 2006 zou u vervolgens ook als werknemer voor een call center zijn beginnen werken en bleef uw werk als elektricien verder doen na de kantooruren. In maart 2017 huwde u met H.C.S.M. (CG: X en O.V.nr.: X) met wie u al sinds 2010 een relatie had. Jullie hebben een dochter, I.V. (°18/06/2013), en een zoon, I.E. (°6/12/2016).

U zou een tijd lang in het huis van uw zus gewoond hebben in de wijk Metropolis Norte in San Salvador. Toen uw zus in 2013 besliste het huis te verkopen, zou u verhuisd zijn naar de wijk Santissima Trinidad. Uw echtgenote zou enkel gedurende de week in dit appartement samen met u hebben gewoond, aangezien ze in het weekend bij haar zus doorbracht om haar te steunen. U zou slechts enkele maanden in dit appartement hebben gewoond omdat benedeleden in een bovengelegen appartement tijdens de weekends voor veel overlast zorgden door de feestjes die ze organiseerden. Nadat een andere bewoner van het appartementsgebouw een aantal keer de politie had opgebeld in verband met de overlast zou de volgende dag een bendelid naar u gekomen zijn, gezegd hebben dat u hen met rust diende te laten en dat u een rustig leven zou kunnen leiden indien u zich hieraan zou houden. U ontkende iets te maken gehad hebben met melding aan de politie. Het weekend erna was de politie weer ter plekke gekomen. Uit voorzorg zou u besloten hebben uw appartement te verlaten. Later zou u vastgesteld hebben dat de deur van uw appartement was geforceerd en dat allerhande spullen uit uw appartement gestolen waren. U zou vervolgens gevraagd hebben aan een verhuisfirma om de rest van uw spullen weg te halen. Jullie zouden in de periode die hierop volgde nog ongeveer een maand in het huis van uw zus gewoond hebben om vervolgens, kort na de geboorte van jullie dochter in juni 2013, te verhuizen naar de wijk San Marcos.

In 2015 zouden uw echtgenote en jullie dochter op een gegeven moment betrokken zijn geweest bij een incident op een bus waarbij een crimineel onder dreiging van een mes van iedere passagier het gsm-toestel opeiste. Uiteindelijk zou hij overmeesterd zijn geraakt door een ander passagier en werd hij overhandigd aan de dichtstbij gelegen politiepost. Uw echtgenote zou hier hebben vastgesteld dat bij de politie niemand verklaringen durfde af te leggen tegen deze crimineel.

Op 3 september 2018 zouden uzelf, uw echtgenote en jullie twee kinderen na het winkelen een platte band hebben gekregen. U zou erin geslaagd zijn om uw pick-up nog tot aan een garage te rijden. Terwijl uw echtgenote en kinderen in de wagen aan het wachten waren, zou u aan de garage benaderd zijn geweest door twee benedeleden. Men zou u gevraagd hebben of de pick-up van u was. Vervolgens wezen ze er u op dat er '18' op de auto was geschilderd. U kwam uit de lucht vallen en antwoordde hen dat iemand anders dit op uw wagen had geschilderd. Ze zouden u vervolgens hebben gevraagd of u uw T-shirt omhoog kon doen zodat u hen kon laten zien of u al dan niet tattoo's van de bende '18' op uw lichaam had. Ze vroegen of u van de wijk San Marcos was en nadat u dit had bevestigd zouden ze u hebben laten weten u daar nooit meer te willen zien. Enkele dagen hierna zou uw echtgenote onderweg met jullie dochter naar school gehoord hebben hoe twee benedeleden over haar bezig waren. Ze zou snel verder door gewandeld hebben en voor de terugweg een andere route hebben genomen om te vermijden dat ze weer dezelfde benedeleden tegen het lijf zou lopen. Naar aanleiding van dit laatste incident zouden jullie besloten hebben om jullie dochter niet langer naar school te laten gaan. Jullie zouden enkele dagen later beslist hebben naar Costa Rica te vluchten.

Op 11 december 2018 zouden jullie met het vliegtuig naar Costa Rica gereisd zijn. Jullie zouden in dit land een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Na een aantal maanden zouden jullie besloten hebben Costa Rica te verlaten. Jullie hadden immers kunnen vaststellen dat het heel moeilijk was geworden om er jullie leven uit te bouwen. Bovendien was er nog steeds geen enkele stap gezet in jullie asielprocedure.

Op 5 juli 2019 reisden jullie vanuit Costa Rica via Spanje naar België, waar jullie op 6 juli 2019 aankwamen.

Op 8 juli 2019 dienden jullie in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legden jullie volgende documenten voor: de paspoorten van uzelf, van uw echtgenote en van jullie twee kinderen, de aangifte die u heeft gedaan bij het parket en bij de aartsbisschop van San Salvador, een kopie van uw identiteitskaart, de originele identiteitskaart van uw

echtgenote en tenslotte nog een bewijs van afstand van uw verzoek om internationale bescherming in Costa Rica.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel ('personen in beroepen of posities gevoelig voor afpersing', gelet op het feit dat u werkte als medewerker in een call center en dit in combinatie met u werk als elektricien in bijberoep (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 22-25) op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat er voor wat u betreft in uw land een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

In verband met het incident van 2013 dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geenszins ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien volstaan de door u aangehaalde feiten en elementen op zich niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) aan te tonen. De overlast die u ondervond vanwege uw bovenburen die in de weekends feestjes organiseerden, kan als hinderlijk ervaren worden. Dit ervaren van overlast maakt evenwel geenszins vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie en evenmin ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b). Dat u op een gegeven moment werd aangesproken door één van uw bovenburen omdat hij er ten onrechte van uitging dat u de politie had opgetrommeld en u liet weten dat u geen verdere problemen zou hebben indien u hen met rust zou laten, verandert niets aan deze vaststelling en hetzelfde geldt voor het feit dat uw appartement zou zijn leeggeroofd nadat u het uit voorzorg had verlaten, toen later bleek dat de politie opnieuw was opgetrommeld door één van uw andere burens. Bovendien liet u optekenen dat de politie enkele van de mannen die de overlast hadden veroorzaakt, in de boeien hadden geslagen.

Hieruit kan afgeleid worden dat de politie erg doortastend optrad tegenover dezemannen en dus ook dat u wellicht een beroep kon doen op de bescherming van de lokale politie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 95 en 96). Bovendien haalt u nergens aan dat u in de jaren die hierop volgden nog problemen kende die een direct gevolg zouden zijn van de gebeurtenissen van 2013.

In verband met het incident dat uw echtgenote en jullie dochter in 2015 was overkomen, dient te worden opgemerkt dat dit incident evenmin ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève. Zij

werden het slachtoffer van een overval in een bus, waarbij de dader in kwestie trachtte de gsm afhandig te maken van alle aanwezigen in de bus. Uit de verklaringen van uw echtgenote komt sterk naar voren dat zij op geen enkel moment individueel werd geïdendeerd. Eerder was er sprake van een overval waarbij alle aanwezige passagiers in de bus werden geïdendeerd (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 'check verklaringen DVZ'). Deze door uw echtgenote en jullie dochter overkomen feiten volstaan bovendien evenmin niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b aan te tonen.

In verband met de feiten van september 2018 tenslotte dient te worden opgemerkt dat jullie verklaringen in dit verband niet voldoende kunnen overtuigen om van een reëel risico op ernstige schade te kunnen gewagen.

U verklaarde dat het nummer '18' op jullie wagen was aangebracht. Vooreerst is het al erg opmerkelijk dat jullie beiden niet zelf zouden hebben opgemerkt dat dit nummer op jullie wagen was aangebracht, hoewel het toch zou moeten hebben opgevalen, temeer daar het nummer was aangebracht aan de zijde van de bestuurder ter hoogte van de achterband (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 97). Vervolgens valt op dat uzelf sprak van een nummer in een blauwe kleur (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 99), terwijl uw echtgenote naar de kleur zwart verwees. Toen uw echtgenote met uw verklaringen werd geconfronteerd, herhaalde ze dat ze het zich niet goed kon herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 16 en 31). Nochtans is het opmerkelijk dat zij zich dit niet beter zou herinneren, temeer daar dit aangebrachte nummer de oorzaak zou zijn geweest van jullie problemen.

Ook over de vraag wanneer u dit nummer zou hebben verwijderd, legden jullie incoherente verklaringen af. Uzelf verklaarde dat u meteen aan de slag bent gegaan om het nummer te verwijderen toen jullie die avond thuis waren aangekomen. U zou eerst getracht hebben het nummer met een spons te verwijderen. De volgende dag of de dag erna zou u dan een spuitbus hebben gekocht om over de plek te spuiten waar het nummer zich bevond en dit in de kleur grijs (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 101-105). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u de dag na het incident heeft getracht het nummer te verwijderen en dus niet de dag zelf. Toen zij werd geconfronteerd met uw verklaringen antwoordde zij dat ze niet wist of u het al had proberen te verwijderen op de dag zelf. Ze voegde eraan toe dat u sowieso naar de winkel diende te gaan om een spuitbus te kopen. Toen jullie die dag van het incident zelf waren thuis gekomen, zou zij zich bovendien met de kinderen hebben bezig gehouden waardoor ze niet kon zien wat u precies had gedaan (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vragen 27 en 32). Deze uitleg overtuigt niet. Dat u uw echtgenote niet op de hoogte zou hebben gebracht van uw pogingen om het nummer te verwijderen, is weinig geloofwaardig.

Vervolgens verklaarde u dat uw echtgenote na het incident van 3 september 2018 hoorde hoe naar haar werd verwezen door twee vermoedelijke bendeleden aan de kant van de weg. U situeerde dit laatste incident ongeveer een week na het incident van 3 september (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 69 en 70). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat dit laatste incident al de dag na het incident van 3 september 2018 plaatsvond (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vraag 2). Toen zij werd gewezen op jullie tegenstrijdige verklaringen in dit verband, liet ze in eerste instantie optekenen dat er niet veel verschil is in een dag later of een week later. Toen zij erop werd gewezen dat dit wel degelijk een groot verschil is, wijzigde zij haar eerdere verklaringen en liet ze optekenen dat het tweede incident zich enkele dagen na het eerste incident had voorgedaan (zie notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vraag 33 en 34). Deze uitleg van uw echtgenote overtuigt allerm minst. Het blijft opvallend hoe jullie verklaringen in dit verband incoherent zijn. In ditzelfde verband valt bovendien op dat jullie ook incoherente verklaringen aflegden over wanneer u precies op de hoogte was gekomen van het tweede incident. Zo verklaarde uzelf dat u pas bij uw terugkeer van uw werk omstreeks 17 à 18 uur op de hoogte werd gebracht van hetgeen uw echtgenote en jullie dochter was overkomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 71-74). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u haar die dag tijdens uw middagpauze had opgebeld en dat zij u toen al gedeeltelijk had geïnformeerd over hetgeen haar was overkomen. Toen u later die dag thuiskwam, zouden jullie er verder over hebben gesproken. Uw echtgenote werd geconfronteerd met jullie incoherente verklaringen. Zij liet optekenen dat u het wellicht was vergeten dat u haar die dag ook had opgebeld (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 9-11). Deze uitleg is weinig overtuigend. Dat u dit telefoontje zou zijn vergeten, is weinig geloofwaardig. Er kan immers aangenomen worden dat u zich dergelijk incident en de manier waarop u er over werd ingelicht nog duidelijk zou herinneren.

Omwille van bovenstaande redenen moet worden besloten dat aan jullie asielmotieven slechts weinig geloof kan worden gehecht. Een nood aan bescherming maken jullie dan ook niet aannemelijk.

De door jullie voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten bevestigen immers jullie persoonsgegevens en die van jullie kinderen en verder ook dat jullie afstand hebben gedaan van jullie verzoek om internationale bescherming in Costa Rica.. Al deze zaken staan hier niet ter discussie.

Dat jullie tenslotte aangifte hebben gedaan zowel bij de politie als bij de aartsbissschop staat evenmin ter discussie. Omwille van bovenstaande redenen kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan de verklaringen die jullie hierin hebben laten neerschrijven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat

het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.2. Ten aanzien van H.C.S.M. (hierna: tweede verzoekende partij):

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador. U bent op 14 oktober 1990 geboren in Chalatenango. Omstreeks de leeftijd van zeven jaar bent u naar de hoofdstad San Salvador verhuisd, waar u verder altijd bent blijven wonen. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. Na uw middelbare studies zou u eerst in een restaurant gewerkt hebben en vervolgens als verkoopster van melkproducten in een winkel. In maart 2017 huwde u met GRANADOS BERMUDEZ Marcos Antonio (CG: 1918415 en O.V.nr.: 8.875.840) met wie u al sinds 2010 een relatie had. Jullie hebben een dochter, I.V. (°18/06/2013), en een zoon, I.E. (°6/12/2016).

In 2013 zou uw echtgenoot een tijdlang gewoond hebben in de wijk Metropolis Norte in San Salvador Mejicanos.

Omdat hij problemen kende met bendeleden die boven zijn appartement tijdens de weekends feestjes hielden, zou hij kort na de geboorte van jullie dochter verhuisd zijn naar San Marcos, waar jullie vanaf dan gingen samenwonen.

In 2015 zouden u en uw dochter op een gegeven moment betrokken zijn geweest bij een incident op een bus waarbij een crimineel onder dreiging van een mes van iedere passagier het gsm-toestel opeiste. Uiteindelijk zou hij overmeesterd zijn door een ander passagier en werd hij overhandigd aan de dichtst bijgelegen politiepost. U zou hier hebben vastgesteld dat bij de politie niemand verklaringen durfde af te leggen tegen deze crimineel.

Op 3 september 2018 zouden uzelf, uw echtgenoot en jullie twee kinderen na het winkelen een platte band hebben gekregen. Uw echtgenoot zou erin geslaagd zijn om de pick-up nog tot aan een garage te rijden. Terwijl u en de kinderen in de wagen aan het wachten waren, zou uw echtgenoot aan de garage benaderd zijn geweest door twee bendeleden. Men zou hem gevraagd hebben of de pick-up van hem was. Vervolgens wezen ze er uw echtgenoot op dat er '18' op de auto was geschilderd. Hij kwam uit de lucht vallen en antwoordde hen dat iemand anders dit op de wagen had geschilderd. Ze zouden hem vervolgens hebben gevraagd of hij zijn T-shirt omhoog kon doen zodat hij hen kon laten zien of hij al dan niet tattoo's van de bende '18' op zijn lichaam had. Ze vroegen of uw echtgenoot van de wijk San Marcos was en nadat hij dit had bevestigd zouden ze hem hebben laten weten hem daar nooit meer te willen zien. Enkele dagen hierna zou u onderweg met jullie dochter naar school gehoord hebben hoe twee bendeleden over u bezig waren. U zou snel verder door gewandeld hebben en voor de terugweg een andere route hebben genomen om te vermijden dat u weer dezelfde bendeleden tegen het lijf zou lopen. Naar aanleiding van dit laatste incident zouden jullie besloten hebben om jullie dochter niet langer naar school te laten gaan. Jullie zouden enkele dagen later beslist hebben naar Costa Rica te vluchten.

Op 11 december 2018 zouden jullie met het vliegtuig effectief naar Costa Rica gereisd zijn. Jullie zouden in dit land een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Na een aantal

maanden zouden jullie besloten hebben Costa Rica te verlaten. Jullie hadden kunnen vaststellen dat het heel moeilijk was geworden om er jullie leven uit te bouwen. Bovendien was er nog steeds geen enkele stap gezet in jullie asielprocedure

Op 5 juli 2019 reisden jullie vanuit Costa Rica via Spanje naar België, waar jullie op 6 juli 2019 aankwamen.

Op 8 juli 2019 dienden jullie in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legden jullie volgende documenten voor: de paspoorten en de geboorteakten van

uzelf, van uw echtgenoot en van jullie twee kinderen, jullie huwelijksakte, de aangifte die u heeft gedaan bij het parket en bij de aartsbisschop van San Salvador, een kopie van de identiteitskaart van uw man en tenslotte nog uw originele identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich baseert op dezelfde feiten als uw echtgenoot. In zijn hoofde werd evenwel een weigeringsbeslissing genomen. Deze beslissing luidt als volgt:

[...] [zie supra]

Derhalve kan u evenmin een beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, a, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

De verzoekende partijen stellen dat zij in het kader van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ernstige bedreigingen hebben ondergaan in de context van de erg onveilige situatie in hun land van herkomst wegens de activiteiten van de verschillende criminele bendes. Zij stellen dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het feit dat het nummer 18, het teken van de bende 18, op hun wagen werd aangebracht waarna zij door de tegenovergestelde bende MS ervan werden verdacht te behoren tot de bende 18. Enkele dagen later werd tweede verzoekende partij op straat vervolgd door bendeleden van bende MS, aldus de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen stellen vervolgens dat zij het niet eens zijn met de stelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat de drijfveer van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador niet politiek gemotiveerd zou zijn. Zij betogen dat het duidelijk is dat de bedoelingen van de georganiseerde misdaadgroepen veel verder reiken dan louter economische doelstellingen, dat het gaat om het verwerven van economische en territoriale macht door georganiseerde groepen die onwettige middelen gebruiken in weerwil van de legitieme overheid, dat dergelijke praktijken duidelijk politiek gemotiveerd zijn en het ontkennen hiervan berust op ofwel kwade wil ofwel een te enge notie van het begrip “politiek”, en dat de stelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen geenszins steun vindt in de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador van 15 juli 2019. De verzoekende partijen citeren vervolgens uit voormelde COI Focus en voeren aan dat hieruit blijkt dat de daden van vervolging niet alleen crimineel en economisch gemotiveerd zijn maar ook politiek, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

De verzoekende partijen betogen verder dat de stelling dat slachtoffers van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador eveneens omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging kunnen worden vervolgd, tevens wordt bijgetreden door UNHCR. Zij citeren uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 en voeren aan dat er in hun hoofde sprake is van het risicoprofiel van een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Zij citeren uit voornoemde *Guidelines* van UNHCR en betogen dat UNHCR naast het hebben van een (toegeschreven) politieke overtuiging, ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. De verzoekende partijen menen dat de interpretatie van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat een band met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 omwille van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, strijdig is met de interpretatie van UNHCR. Zij citeren uit de *“UNHCR Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs”* van 31 maart 2010 en betogen dat hieruit blijkt dat voor een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Zij stellen dat UNHCR een ruime definitie van het begrip “sociale groep” hanteert waarbij twee verschillende benaderingen mogelijk zijn, namelijk deze van de aangeboren en inherente kenmerken en deze van de sociale perceptie.

Tevens stellen de verzoekende partijen dat de Belgische en Europese wetgever een ruime interpretatie van het begrip “sociale groep” hanteren bij aanname van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 10, § 1, d) van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Zij citeren uit de parlementaire voorbereiding van voornoemd artikel 48/3, § 4, d) en citeren tevens dit artikel zelf. Zij betogen dat de woorden “onder meer” in het artikel duiden op een niet-limitatieve opsomming, dat het woord “en” op het einde van het eerste streepje kan worden geïnterpreteerd als een aanwijzing dat beide benaderingen cumulatief aanwezig dienen te zijn doch dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat dit niet het geval is, en dat de interpretatie van het artikel door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen kennelijk verkeerd is.

De verzoekende partijen besluiten in hun verzoekschrift inzake het voorgaande als volgt:

“Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn.

In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofde van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen bijvoorbeeld personen die zich verzetten tegen de rekrutering door een bende, of die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes, of die vermoed worden van behoren tot de tegenovergestelde bende worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om lid te worden van een bende of om met een bende samen te werken, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om lid te worden van een georganiseerde misdaadgroep, of om met deze groep samen te werken, of gewoon om op hun eisen in te gaan, is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben lid te worden van een bende of met deze bende samen te werken

tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De problemen van verzoekers vallen binnen de criteria van het Verdrag van Genève."

Vervolgens gaan de verzoekende partijen in op de veiligheidssituatie en het gebrek aan bescherming van de overheden in El Salvador. Zij citeren uit verschillende bronnen, namelijk de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019, het "*World Report 2019, El Salvador*" van Human Rights Watch, een artikel van National Geographic van maart 2019, een artikel in The Washington Post van 3 maart 2019, de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 en de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019. Zij betogen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau heeft bereikt, dat El Salvador op de lijst van gevaarlijkste landen ter wereld staat, dat de verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, afpersen en verkrachten, dat vele politieleden vluchten uit angst en dat politiemensen als veiligheidsmaatregel zelfs niet meer naar hun eigen familie op verlof mogen, dat de bende MS13 alleen al tot 31,2 miljoen dollar per jaar afperst van 70% van de bedrijven op hun grondgebied en dat de Salvadoranen naar schatting elk jaar 400 miljoen dollar per jaar betalen aan afpersingsgeld aan de bendes en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, dat mensen die, zoals de verzoekende partijen, een klacht indienen bij de politie tegen de criminele bendes volgens UNHCR een risicoprofiel hebben, dat ook jongeren en vrouwen door de bendes worden gevisieerd, dat ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren worden gevisieerd door de bendes, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hadden met bendes, dat zij bijgevolg zelf een bijzonder kwetsbaar profiel hebben wanneer zij na hun verblijf in het buitenland terugkeren naar El Salvador, dat slachtoffers van geweld van bendeleden in Spanje sedert 2017 automatisch worden erkend als vluchtelingen omdat wordt erkend dat de Salvadoraanse autoriteiten wegens de situatie van wijdverspreid geweld niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen de vervolging door de bendes, dat er in El Salvador sprake is van het systematisch gebruik van buitensporig geweld en buitensporige executies door de veiligheidstroepen, en dat alle bronnen wijzen op de afwezigheid van effectieve en niet-tijdelijke bescherming door de overheden omwille van de inefficiëntie en corruptie van de politie en de rechterlijke macht.

De verzoekende partijen stellen dat zij *prima facie* nood hebben aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van hun politieke overtuigingen en hun behoren tot een bepaalde sociale groep in brede zin. Zij vragen de Raad om het geheel van hun verklaringen te herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie. Zij menen dat er omwille van bovengenoemde redenen voldoende elementen zijn opdat hun vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar El Salvador aannemelijk kan worden geacht, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. Zij voeren tevens aan dat rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat de commissaris-generaal het vermoeden voortvloeiend uit dit artikel niet op draagkrachtige wijze tegenspreekt. Zij citeren uit een arrest van de Raad en voeren aan:

"Verzoekers menen, op basis van hun verklaringen, ten eerste dat zij een oprechte inspanning hebben geleverd om hun asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hen het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen hun van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Hun verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in hun land van herkomst.

Bovendien menen wet dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CG VS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vragen verzoekers U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus."

In ondergeschikte orde menen de verzoekende partijen dat zij in aanmerking komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en betogen: "*Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire*

bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.” De verzoekende partijen wijzen erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen erkent dat de situatie in El Salvador zeer precair is en dat het geweld er wijdverspreid is, doch zij menen dat de commissaris-generaal een subjectieve lezing maakt van de beschikbare bronnen over de veiligheidssituatie in El Salvador. Zij wijzen er tevens op dat, indien zij uit het buitenland zouden terugkeren, zij een bijzonder kwetsbaar profiel hebben en door de criminele bende zouden worden gevisieerd. Zij menen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet lopen. Zij betogen dat zij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen behoren.

2.2. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partijen menen *“dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekers weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn”* en dat *“de Commissaris generaal haar onderzoek plicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft”*.

Wat betreft de gebeurtenissen in 2013 en 2015 betogen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift als volgt:

“De bestreden beslissing betwist de vervolgingen en bedreigingen tegen verzoekers in 2013 en in 2015 niet, maar ment dat dit gemeenrechtelijke feiten zijn en geen verband houden met de Conventie van Genève, en dat ze niet volstaan om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan te tonen.

Verzoekers betwisten dit. Verzoeker herinnert dat hij in 2013 door bendeleden (zijn bovenburen) met de dood bedreigd werd, omdat ze hem beschuldigden de politie gebeld te hebben. Verzoeker heeft ook verklaart dat hij in de gaten gehouden werd door zijn burens (verslag van persoonlijk onderhoud - hieronder PO- van verzoeker, p9). De CGVS betwist dit niet, maar ment dat omdat de politie ter plekke gekomen is, het aangetoond is dat verzoeker door de lokale overheden beschermt kan worden. We verwijzen naar de veelvuldige bronnen supra die duidelijk tonen dat de politie aan Salvadoraanse burgers geen effectieve en niet tijdelijke bescherming bieden kan. Verzoeker benadrukt dat hij met de dood bedreigd werd, dit is een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b). De CGVS benadrukt ook dat verzoeker geen problemen kende die een direct gevolg waren van de bedreigingen van de bende leden. Verzoeker heeft echter uitgelegd dat het net om nieuwe problemen met hen te vermijden dat hij verhuisd is. Het feit dat de bende leden hem beschuldigen om de politie gebeld te hebben betekend dat de bende leden verzoeker zien als iemand die zich verzet tegen hun autoriteit. Dit valt onder de criteria van politieke overtuigingen, in het brede zin (zie supra).”

Inzake de gebeurtenissen in september 2018 betogen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift vooreerst als volgt:

“Verwerende partij analyseert de vervolgingen tegen verzoekers van september 2018 alleen uit het standpunt van artikel 48/4, en niet uit de perspectief van artikel 48/3 (de vluchtelingenstatus). Impliciet ment verwerende partij dus dat deze feiten niet binnen de vluchtelingenconventie vallen. We betwisten dit. We herinneren dat verzoeker door leden van de bende MS vermoed werd van behoren tot de tegenovergestelde bende (bende 18). Hij werd bedreigd. Enkele dagen later werd zijn echtgenote op straat gevolgd door leden van de bende MS. Doordat hij vermoed wordt van behoren tot de tegenovergestelde bende, valt verzoeker onder de criteria van de politieke mening (in het brede zin). We verwijzen ditbetreffend naar de ontwikkelingen supra.”

Waar in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat de verzoekende partijen het op hun wagen aangebrachte nummer 18 niet hadden opgemerkt, wijzen de verzoekende partijen erop dat dit nummer ter hoogte van de achterband was aangebracht, dat zij de deur aan deze zijde van de wagen niet hebben geopend en dat zij het dus niet hebben opgemerkt. Zij wijzen er tevens op dat tweede verzoekende partij verklaarde dat het al donker was toen zij met hun wagen terugkeerden en het aangebrachte nummer dus sowieso niet konden zien. Zij achten dit motief uit de bestreden beslissingen te streng.

Waar in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat eerste verzoekende partij verklaarde dat het nummer 18 in het blauw was aangebracht terwijl tweede verzoekende partij verklaarde dat het in het zwart was aangebracht, voeren de verzoekende partijen aan dat tweede verzoekende partij preciseerde dat zij het zich niet meer goed herinnerde, dat er maar een klein verschil is tussen donkerblauw en zwart en dat de feiten meer dan anderhalf jaar geleden plaatsvonden. Zij menen dat dit een klein detail betreft en dat dit motief uit de bestreden beslissingen te streng is.

Verder stellen de verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij de tweede verzoekende partij op de hoogte bracht dat hij daags nadien een spuitbus zou halen zonder te vermelden dat hij reeds enkele minuten had geprobeerd om het nummer 18 van hun wagen te verwijderen. Zij menen dat hun gedrag normaal en onopvallend is. Zij achten het motief in de bestreden beslissingen waar hen tegenstrijdige verklaringen worden verweten, subjectief.

Tevens benadrukken de verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij verklaarde dat hij niet zeker was hoeveel tijd er precies verstreek tussen het incident op 3 september 2018 en de dag dat tweede verzoekende partij op straat werd gevolgd door bendeleden.

Voorts wijzen de verzoekende partijen erop dat tweede verzoekende partij heeft verklaard dat zij tijdens haar telefoontje aan eerste verzoekende partij alleen kort heeft verteld dat zij werd gevolgd zonder gedetailleerd te zijn en zonder te zeggen dat zij door bendeleden werd gevolgd. Zij stellen dat zij dit voor het eerst bespraken toen eerste verzoekende partij van haar werk terugkwam. Zij achten dit motief uit de bestreden beslissingen subjectief.

De verzoekende partijen citeren uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 en voeren aan dat het voor slachtoffers geen optie is om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen.

De verzoekende partijen besluiten in hun verzoekschrift als volgt:

“Verzoekers menen dat het ten gevolge van alle redenen supra onmogelijk is dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekers ondersteunen opdat haar asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien hebben verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoekers een geronde vrees voor vervolging hebben, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond.”

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020,
- de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, en
- de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg

uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partijen voeren aan dat zij op drie verschillende momenten werden gevisieerd door de bendes in El Salvador. Een eerste incident zou hebben plaatsgevonden in 2013 toen eerste verzoekende partij door bendeleden in het appartement boven het hare er ten onrechte van werd beschuldigd de politie te hebben ingelicht over de door hen veroorzaakte overlast. Een tweede incident zou hebben plaatsgevonden in 2015 toen tweede verzoekende partij samen met haar dochter betrokken geraakte bij een overval op een bus waarbij iedere passagier onder bedreiging van een mes zijn GSM moest afgeven. Tenslotte zouden de verzoekende partijen toen zij met panne aan hun wagen bij een garagist waren, door bendeleden zijn aangesproken omdat het nummer 18 op hun wagen was aangebracht, waarna tweede verzoekende partij onderweg twee bendeleden over haar zou hebben bezig gehoord.

Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming leggen de verzoekende partijen de volgende documenten voor: de paspoorten van henzelf en hun twee kinderen, een kopie van de identiteitskaart van eerste verzoekende partij, de originele identiteitskaart van tweede verzoekende partij, de aangifte van een klacht bij het parket en bij de aartsbisschop van San Salvador en een bewijs

van afstand van hun procedure om internationale bescherming in Costa Rica (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

De paspoorten van de verzoekende partijen en van hun twee kinderen, de kopie van de identiteitskaart van eerste verzoekende partij en de originele identiteitskaart van tweede verzoekende partij staven louter de nationaliteit en identiteit van de verzoekende partijen en hun kinderen, elementen die heden niet worden betwist, doch die op zich geen *nexus* vertonen met de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten. Het bewijs van afstand van hun procedure om internationale bescherming in Costa Rica staat hun verklaring dat zij in Costa Rica om internationale bescherming hebben verzocht doch de uitkomst van deze procedure niet hebben afgewacht. Ook dit element wordt heden niet betwist, doch vertoont op zich evenmin een *nexus* met de door de verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten. De klacht bij het parket is opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partijen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partijen brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat haar klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Ook de klacht bij de aartsbisschop van San Salvador is louter gebaseerd op de verklaringen van de verzoekende partijen en vormt op zich dan ook geen objectieve bron ter staving van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten. De door de verzoekende partijen aan hun verzoekschrift toegevoegde informatie (stukken 3-6) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoonlijke, individuele situatie. Op zich volstaat deze informatie dan ook niet teneinde de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partijen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals personen die zich verzetten tegen de bendes en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex)politiemensen en (ex)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). De landeninformatie die de verzoekende partijen aan het verzoekschrift toevoegen laat niet toe anders te besluiten, daar deze informatie ofwel verouderd is ofwel in dezelfde lijn ligt als hetgeen voorafgaat.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat de verzoekende partijen vallen onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan de verzoekende partijen om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

7.3. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoekende partijen er niet in slagen om het risico individueel en *in concreto*

aannemelijk te maken. Om volgende redenen kan er geen geloof worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen.

7.4. Wat betreft het incident in september 2018, waarbij de verzoekende partijen met hun wagen in panne aan een garage zouden zijn aangesproken door bendeleden omdat het nummer 18, het nummer van een rivaliserende bende, op hun wagen was aangebracht en tweede verzoekende partij nadien onderweg hoorde dat bendeleden over haar bezig waren, dient vooreerst vastgesteld dat het allerminst aannemelijk is dat de verzoekende partijen niet eerder zouden hebben opgemerkt dat het nummer 18 op hun wagen werd aangebracht. Gelet op de hoger vermelde grote invloed van de criminele bendes in El Salvador, waaronder de "bende 18", kan redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partijen het plots verschijnen van het nummer 18 op hun eigen wagen zouden opmerken. Dat het nummer bij de achterband aan de bestuurderszijde werd aangebracht, doet hieraan geen afbreuk. Dit betreft immers geen verborgen plek op de wagen die niet of moeilijk zichtbaar is. Dat het donker was op het moment dat zij door de bendeleden werden aangesproken, zoals de verzoekende partijen ook in hun verzoekschrift benadrukken, vormt evenmin een afdoende verschooning. De bendeleden die hen aanspraken hadden immers het nummer 18 wel opgemerkt, zodat dient aangenomen dat het niet dermate donker was dat de verzoekende partijen dit nummer niet konden opmerken.

De geloofwaardigheid van dit incident komt nog verder op de helling te staan waar de verzoekende partijen elkaar tegenspreken over wat eerste verzoekende partij ondernam om het nummer 18 van hun wagen te verwijderen. Waar eerste verzoekende partij verklaart dat zij diezelfde avond het nummer met een spons trachtte te verwijderen en daags nadien een spuitbus kocht (notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, vragen 100-105), verklaarde tweede verzoekende partij dat haar echtgenoot pas daags nadien een poging ondernam om het nummer te verwijderen met vloeistoffen (notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, vragen 27-29 en 32). Gelet op de verregaande impact die de ontmoeting met de bendeleden aan de garage heeft gehad en de bedreigingen die er omwille van het nummer 18 op hun wagen werden geuit, kan redelijkerwijze worden verwacht dat beide verzoekende partijen coherente verklaringen zouden afleggen over de wijze waarop zij dit nummer 18 van hun wagen hebben trachten te verwijderen, *quod non*. Dat tweede verzoekende partij met de kinderen bezig was, vormt hiervoor geen afdoende verschooning. De verzoekende partijen menen heden immers internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van dit incident, zodat kan worden verwacht dat zij terdege op de hoogte zijn van elkaars pogingen om de bedreigingen die ten aanzien van hen werden geuit, af te wenden.

De verzoekende partijen spreken elkaar ook tegen wat betreft de bendeleden die tweede verzoekende partij over haar hoorde spreken. Eerste verzoekende partij situeert dit immers ongeveer een week nadat zij op 3 september 2018 door de bendeleden aan de garage werden aangesproken (notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, vraag 70), terwijl tweede verzoekende partij aanvankelijk verklaart dat dit reeds daags nadien was (notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, vraag 2) om later, wanneer zij met de verklaring van haar echtgenoot wordt geconfronteerd, haar verklaring aan te passen en te beweren dat het enkele dagen nadien was maar dat zij niet meer weet of het een week was (notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, vraag 33). In de door de verzoekende partijen geschetste context is het tijdsverschil tussen een dag later dan wel ongeveer een week later wel degelijk groot. Dat tweede verzoekende partij haar verklaringen aanpast naarmate zij met de verklaringen van eerste verzoekende partij wordt geconfronteerd, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid ervan. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partijen tevens tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment waarop tweede verzoekende partij haar echtgenoot hierover inlichtte. Eerste verzoekende partij verklaarde immers dat zij door haar echtgenote werd ingelicht toen zij van haar werk thuiskwam rond 17.00 à 18.00 uur (notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, vragen 71-74), terwijl tweede verzoekende partij verklaarde dat zij haar echtgenoot er al iets over vertelde toen hij haar belde rond 12.00 à 13.00 uur en dat zij het volledige verhaal deed toen haar echtgenoot rond 16.00 à 17.00 uur thuiskwam (notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, vragen 7-9). Het is bovendien niet aannemelijk dat tweede verzoekende partij, wanneer zij rond 12.00 à 13.00 uur telefonisch contact heeft met haar echtgenoot, hem niet meteen het volledige verhaal vertelt maar hem pas 's avonds na zijn thuiskomst volledig zou inlichten. In de door de verzoekende partijen geschetste context kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij extra voorzichtig zijn en elkaar zo snel mogelijk op de hoogte zouden brengen van eventuele nieuwe ontwikkelingen inzake de bedreigingen die ten aanzien van hen werden geuit, temeer daar dit incident hen ertoe zou hebben aangezet om de beslissing te nemen om naar Costa Rica te vluchten.

Gezien het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partijen dat zij door benadeelden werden gevisieerd omdat het nummer 18 zonder hun medeweten op hun wagen werd aangebracht.

7.5. Wat betreft het incident in 2015, waarbij tweede verzoekende partij samen met haar dochter mee het slachtoffer werd van een overval op een bus, dient vastgesteld dat dit een louter gemeenrechtelijk crimineel feit betreft. Uit de verklaringen van de verzoekende partijen blijkt niet dat tweede verzoekende partij en haar dochter persoonlijk werden gevisieerd en/of dat zij omwille hiervan nadien nog problemen hebben gekend. De verzoekende partijen dienen om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, aan te tonen dat zij worden vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging. Het aangehaalde incident in 2015 van de overval op een bus vertoont geen *nexus* met één van de voormelde vervolgingsgronden en kan bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Aangezien uit de verklaringen van de verzoekende partijen niet blijkt dat tweede verzoekende partij en haar dochter bij dit incident persoonlijk werden gevisieerd en/of dat zij omwille van dit incident nadien nog concrete problemen hebben gekend, kan evenmin worden aangenomen dat de verzoekende partijen naar aanleiding van dit incident een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet zouden lopen in geval van terugkeer naar El Salvador.

7.6. Wat betreft het incident in 2013, waarbij eerste verzoekende partij door benadeelden in het appartement boven het hare er ten onrechte van werd beschuldigd de politie te hebben ingelicht over de door hen veroorzaakte overlast, dient vastgesteld dat dit incident heden bezwaarlijk nog als actueel kan worden beschouwd. Uit de verklaringen van de verzoekende partijen blijkt niet dat zij heden nog concrete problemen zouden ondervinden in geval van terugkeer naar El Salvador omdat eerste verzoekende partij ongeveer acht jaar geleden ten onrechte door benadeelden in een appartement waar zij nadien niet meer terugkeerde, ervan zou zijn beschuldigd de politie te hebben ingelicht over de door hen veroorzaakte overlast.

7.7. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partijen. Het geheel aan documenten en verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partijen en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig. De verzoekende partijen slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben, aannemelijk te maken.

7.8. In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat zij omwille van hun profiel, namelijk personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van criminele bendes, tot een risicogroep behoren, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen aangevoerde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet El Salvador te verlaten. Een loutere verwijzing door de verzoekende partijen naar hun profiel, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe de verzoekende partijen in gebreke blijven daar zij niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die zij zouden hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 waarnaar beide partijen verwijzen: "*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. A claim should not automatically be considered as without merit simply because it does not fall within any of the identified profiles. There is no hierarchy implied in the order in which the profiles are presented. All claims by Salvadorian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information.*" (p. 29, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen moeten aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, blijven de verzoekende partijen hiertoe in gebreke.

7.9. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. De verzoekende partijen slagen hier niet in. De landeninformatie die de verzoekende partijen aan het verzoekschrift toevoegen laat niet toe anders te besluiten.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen niet geloofwaardig. Hieruit blijkt niet dat de verzoekende partijen voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden geviséerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat de verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van de verzoekende partijen in België voor de duur van de procedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat de verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

7.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij vroeger vervolgd zijn geweest. Derhalve kunnen zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

7.11. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

7.12. De Raad ontwaart in de rechtsplegingsdossiers geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partijen bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geviséerd.

7.13. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

8.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 16 februari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd.

8.3. Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van de Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker om internationale bescherming is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8.4. De verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

9. De verzoekende partijen preciseren niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

10. Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. De verzoekende partijen duiden niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

11. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds vastgesteld dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantonen.

13. Uit de verschillende administratieve dossiers blijkt dat elke verzoekende partij afzonderlijk werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en waren zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

15. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in

aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS